

Млади и њихове теме

Нова београдска галерија Факултета ликовних уметности

НОВА ГАЛЕРИЈА. — Већ извесно према отворена је једна нова галерија у Београду. То је галерија Факултета ликовних уметности у којој излажу дипломирани студенти овог факултета. На тај начин решено је за сада једно важно питање: излагања младих, која су за једног неопфита уметности увек била тежак проблем: иде и како излагати, јер тај подухват захтева, поготово данас, велике трошкове. Осим галерија које дају прилике младима да излажу — Галерија Дома омладине и Коларчевог универзитета, затим Галерија код Позоришта са њеним већ традиционалним изложбама Перспективе — млади немају прилике да се прикажу потпуније, што је несумњиво важно за почетника који рачуна на подршку друштва и заједнице. Последње изложбе у овој новој галерији представљају несумњиво позитивна оцрквијања од досадашњих излагача. Ту је Никица Раичевић са преко двадесет слика уљем и у комбинованој техници који се определили за „царство фигуративности“ са сликарским осећањем које управо улива велике наде. Раичевић је сликар индивидуалног израза који се огледа у извесном рафинману односа при чему доминира једно деликатно схватање ватера, својствено пиктуралном темпераменту. Гледалац ужива у тој игри диференцирања која више привлачи око него извесна морбидна философија тема која у крајњој линији чезне за светом распадања што је код нас, већ неко време, у првом плану интересовања младих. Није то никакво чудо јер многи истакнути уметници ту управо траже инспирашију. Оно што је најпозитивније, то је таленат Раичевића који ће вероватно превазићи фазе песимизма и сумње и пронаћи неки ведрији „штимиунг“, било у себи било око себе.

Други излагач, Марина Гавански, сасвим је супротна природа. То је градитељ снажних облика, робустних фигура прожетих једним експресионистичким полетом. Ти сирови односи, без прелаза и увијања, уносе несумњиву свежину у једину климу безобличности која се стално приказује као најнепосреднија будућност. Паскал је једном рекао да једина ствар коју су људи измислили противу смрти јесте да не мисле на њу. Марина Гавански је сликар живота, животне непосредности која је готово антигетички одговор философији пролазности и умирања човека и људи уопште. У томе сликарству има сукоба, недоумице али никада капитулације. Ту снагу поседује само младост која није све спровела lege artis али је дала доказа о оправданости свога постојања и свога сликарског схватања. Гавански је изградила своје сликарство на опозицији контраста које Пјер Франкастел сматра најосновнијим законом ликовних уметности. Без обзира на то да ли су таква схватања данашњим „трендом“ превазиђена, Гавански је дала смело свој одговор: како и шта сликати. Треба истаћи у којој мери

Гавански има храбрости да се не учлани у неке групне или актуелне токове него да иде само својим путем.

„Politika“ 1979

Belgrade, Yugoslavia

Pavle Vasic